

e
a
l
u
t
ė

4 1964
balandis

turinys

Do Re Mi	3
Linutė	
Pasikalbėjimai	4
Dėdė J.	
Žiedų Malda	5
Vytė Nemunėlis	
Žaliojo vėžliuko nuotyčiai	6
Gintarė	
Tomuliukas nepaklausė	9
Gintarė	
Gėlės mamytei	10
M. Ramunienė	
Ar žinai...	13
B. Jankauskaitė	
Paukštelis	16
Linutė	
Riki - Tiki	18
J. Slėnys	
Kelionės ir nuotyčiai Liet.	21
A. Bendorius	
Pupučio skėtis	23
Linutė	
Truputį pagalvok	26
Galvosūkis	27
Mūsų kūryba	28
Mes mylim "Eglutę"	29
Pas skaitytojus	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— 1, 4, 23, 24, 25
P. Osmolskis	— 5, 10, 21, 22, 28
J. Slėnys	— 6, 7, 8, 18
V. Smagrauskaitė	— 9
D. Kolbaitė	— 13, 14
A. Kaupas	— 26

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

4

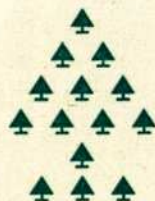
balandis 1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

DO RE MI

Linutė

DO RE MI

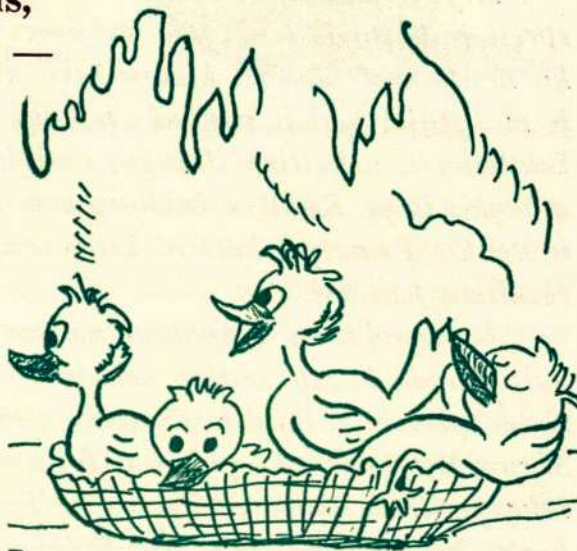
Dainuojame visi.
Pavasaris čia pat,
Ir mes, kaip jis, linksmi.
Valio! ir DO RE MI.

DO RE MI

Išdygo patvory —
Jis žalias ir gražus,
Mes sveikiname jį —
Su DO RE MI.

DO MI FA

Saulutė jau šilta,
Ir mes taip mylim ją.
Ji juokiasi — ha, ha!
O mes sau DO MI FA.

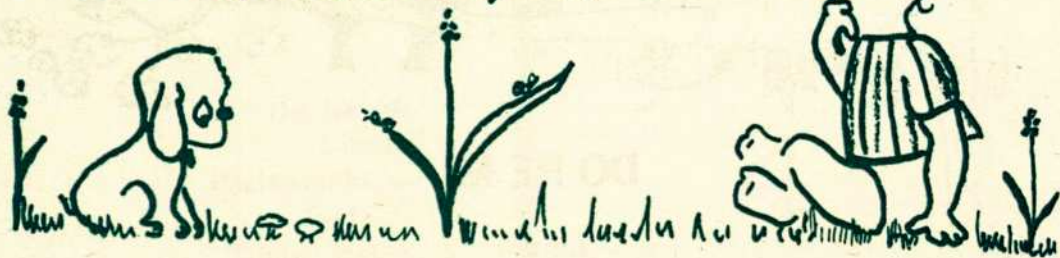

DO RE MI — “EGLUTĖS” ŠVENTĖ VISAI ARTI!

BIRŽELIO 7 d. PUTNAM, CONN.

“EGLUTĖ” KVIEČIA VISUS SKAITYTOJUS

PASIKALBĖKIME

APIE KANTRYBĘ

Dėdė J.

Ne visiems visada viskas gerai sekasi. Kartais gal ir tu negali suprasti aritmetikos uždavinio, o gal lietuvių kalbos pamoka atrodo persunki ir randi daug nesuprantamų žodžių. Kartais draugai pralenkia tave lenktynėse ar žaidimuose.

Ką tu darai, kai tau nesiseka? Ar tu pyksti, blaškaisi, peiki knygas, uždavinius ir mokytojus? Gal tu bariesi su savo broliukais, sesytėmis ar draugais, kurie pasirodo vikresni ir labiau įgudę. Gal tu kaltini juos neteisingu žaidimu?

Klysti, jaunas bėčiuli, jei taip elgiesi. Pykčiu uždavinio neišspręsi ir bėrniais lenktynių nelaimėsi. Būk protingas ir kantrus. Jei ko nesupranti klasėje, klausk savo mokytojų. Pamatysi, kaip seselės ir mokytojai geri ir malonūs ir kaip jie nori tau padėti. Jei nesiseka žaidimuose, nekaltink draugų, nesiginčyk ir nesipešk. Stebėk juos ir mokykis iš jų. Klausyk žaidimų vadovo nurodymų. Kantriai mokykis ir stenkis. Pamatysi, kaip už kelių savaičių, mėnesių ar metų ir tu gerų rezultatų pasieksi.

Kartą vienam bėrniukui nesisekė uždavinio spręsti. Bandė vienaip, bandė kitaip, vistiek neišėina. Nusiminęs jis išėjo į kiemą ir atsisėdo pievelėje. Pamatė skruzdę, velkančią didelį šapą į skruzdėlyną. Skruzdėlytei ant tako gulėjo didoka medžio šaka. Ji bandė su šapu per šaką perlipti. Bandė vieną ir kitą kartą, bet nesisekė. Bandė daugelį kartų, bet vis arba šapas išsprūsdavo arba pati su šapu nuo šakos nusirisdavo.

Susidomėję bėrniukas skruzdėlę ir dar labiau ėmė ją stebėti. Ji vis bandė ir bandė lipti ir vis ritosi žemyn.

— Ji niekad negalės perlipti, — pagalvojo bėrniukas, kai skruzdėlė devyniasdešimt devintą kartą nukrito nuo šakos. Bet skruzdėlė

ŽIEDŲ MALDA

Vytė Nemunėlis

Vėl žydi obelys tėvynėj
ir puošia tėviškės namus,
vėl vyturėliai sidabriniai
ten čiulba ulba pro skausmus.

Kaip tyras ašarų upelis,
padangėj srūva jų giesmė,
ir klauso mūsų broliai, keliais
vargų vergiją eidami.

Ir atsidūsta jų krūtinės
tik toj giesmėj, tik tuos žieduos,
ir klauso Viešpats nusiminęs
vienos žiedų — širdžių maldos.

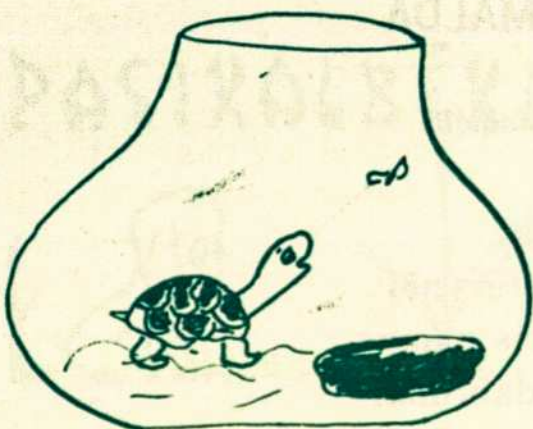

kantriai paėmė šapą ir pabandė šimtąjį kartą. Atbula, įsispyrusi kojytėmis, vėl atkakliai tempė šapą aukštyn. Šapas pamažu judėjo ir... skruzdėlė jį užnešė ligi pat viršaus. Dar kartą patraukė ir nusirito su juo į antrą šakos pusę. Tada skruzdėlytė su šapu ramiai nužingsniavo savo keliu.

— Jei skruzdėlytė bandė šimtą kartų, tai kodėl aš po kelių kartų sustojau? — pats savęs klausė berniukas. — Ar ji gudresnė už mane?

Jis skubiai grįžo į kambarį, sėdo prie uždavinio ir pirmu bandymu išsprendė.

Ir tu, mano jaunasis bičiuli, būk kantrus. Visi šventieji, Lietuvos didvyriai, garsieji mokslo žinovai buvo be galo kantrūs. Ir tu gali būti mokslininkas, ir Lietuvos didvyris, ir šventasis. Jei būsi kantrus ir ištvermingas, galėsi padaryti didelių darbų Dievo garbei, tėvynės gerovei ir artimo labui.

ŽALIOJO VĖŽLIUKO NUOTYKIAI

Gintarė

Mažas, žalias vėžliukas tupėjo ant akmens ir pro stiklinio indo sieną žvalgėsi po kambarį. Jis buvo nedidutis: kai susitraukdavo į kiautuką — tokio dydžio, kaip sidabrinis pusdoleris.

— Kaip gerai, kad aš turiu savo kiautą, — galvojo vėžliukas. — Kai Vidutė pradeda mane gaudyti, aš susitraukiu kojytes, uodegytę ir, tik nosies galiuką palikęs išlindusį, žiūriu į ją.

Bet nusibosdavo vėžliukui vis ant akmenuko tupėti ir žvalgytis. Patikdavo jam žiūrėti į Vidutės raudonas ir žalias knygutes. Tačiau, jos vis ramiai stovėdavo. O vėžliukas labai norėjo žiūrėti į judančius daiktus!

— Kad tik Vidutė greičiau iš mokyklos pareitų! Tada ji išimtų mane iš indo, pastatytų ant grindų, ir mudu abu žaistume.

Jam taip begalvojančiam, ant indo krašto nutūpė musė. Vėžliukas ištiesė kaklą kiek tik galėjo, bet musė buvo peraukštai. Negalėjo jos pasiekti. O taip skanu būtų buvę.

Žinoma, valgyti jam Vidutė visuomet duodavo. Bet kas tai per įdomumas, kai po nosim paberia? Vėžliukas norėjo pats ką nors sumedžioti.

— Bzz-zzz, — suzirzė musė ir, nusileidus į jo indą, nutūpė ant maltos mėsos gabaliuko.

— Tai, besarmatė, — supyko vėžliukas ir vėl norėjo griebti, bet musė paspruko ir atsitūpė ant indo krašto.

— Bzz-zzz — aš vistiek eisiu mėsos paragauti, ir tu manęs nesusigausi! — musė toliau erzino vėžliuką.

Dabar vėžliukas priropojo prie mėsos gabaliuko, susitraukė į kiautuką ir laukė. Jis atrodė visai panašus į akmenuką.

Musė buvo taip išalkus, kad net nebegalėjo atskirti, kur akmenukas, o kur vėžliukas. Ir kai ji vėl nutūpė ant mėsos, vėžliukas — capt! — ir pagavo ją.

Vidutė parėjo iš mokyklos. Pavalgius pavakarius, ji išsiėmė vėžliuką ant grindų ir aptvėrė jį kaladėlių tvorele.

— Ak, kiek čia daug vietos! — džiaugėsi vėžliukas.

Jis ropojo nuo vienos spalvuotos kaladėlės prie kitos. Užlipęs ant raudonos kaladėlės, kaip akmenukas nusirito nuo jos. Jam neskaudėjo — laiku susitraukė į kiautuką.

— Vidute, atbėk čia minučiukei. Pamieruosiu suknytę, — pašaukė ją mamytė.

Mergytė, bėgdama pro šalį, netyčia užkliudė kaladėlių sieną.

Vėžliukas ropojo, ropojo savo tvartelyje ir pamatė tarpą. Ėmė ir išropojo pro jį.

— Čia dar daugiau vietos! — nudžiugo jis.

Priropojo prie staliuko, bet užlipti negalėjo. Paropojo dar toliau ir pro durų tarpą pateko spinton.

— Oi, kaip čia tamsu, — nustebo. — Gal jau naktis? Gal man reikia miegoti?

Prie pat sienos buvo dar juodesnis tarpas.

— Kas ten galėtų būti? Eisiu pažiūrėt.

Kai tik vėžliukas priėjo, pliump! ir įkrito patamsėn.

— Kas čia dabar? — nustebo jis. — Gera, kad aš spėjau kiautukan sulįsti.

Vėžliukui buvo labai baisu. Čia ir šalta, ir tamsu, ir pelėsiais atsiduoda. Jis vis nedrįso išlįsti iš kiautuko. Pagaliau, iškišo pirma galvytę, paskui vieną kojytę, antrą ir, kai visos keturios buvo išlindusios, pradėjo atsargiai ropoti.

Tik staiga jį kažkas smarkiai partrenkė. Susitraukė kiautukan ir, visas drebedamas, tupėjo.

— Gal mane dabar pagaus ir suvalgys? Kad tik nebūčiau pamiršęs įtraukti savo uodegytės!

Kurį laiką buvo visai ramu. Vėžliukas nedrąsiai pro vieną akytę pamatė, kad į jį žiūri du dideli, žali žiburiai.

— Tai, turbūt, tas vilkas, kuris norėjo tris kiaulytes suėsti, — pagalvojo vėžliukas. — Jei jis galėjo kiaulytę suėsti, mane nė nekramtęs prarys. Oi, kaip baisu! Bėgsiu, — nutarė jis. — Kas bus, tas bus, o aš bėgsiu!

Ir pradėjo vėžliukas bėgti, kiek tik kojytės išneša. Bet vėžliukai labai, labai lėti. Vos tik porą žingsnelių nubėgus, jį vėl trenkė ir apvertė ant nugaros.

— Jau dabar man galas, — nutarė vėžliukas. — Visos mano kojytės matosi. Ims ir nukas.

Vėžliukas truputį pajudėjo, bet šį sykį jo niekas nebegaudė. Įsidrąsinęs, ėmė ir apsivertė vėl ant pilvuko; pasikišo kojytes po kiautu ir — nė krust.

Pro kiautuko kamputį jis pamatė, kaip gauruota letena su aštriais nagais pristūmė jį visai arti prie žalių žiburių.

— Gelbėkit! — sušuko vėžliukas.

— Tai tu ne pelė? — pasigirdo storas balsas iš tamsos.

— Ne, aš žalias vėžliukas. Kai susitraukiu į kiautuką, atrodo, kaip akmenukas.

— Taigi, taigi... O aš, katinas. Senas jau aš katinas, todėl nė neprimatau. Maniau, kad tu pelė. Būčiau suėdęs.

— Bet, kad aš kietas, — tarė vėžliukas. — Tu manęs neperkąstum.

— Oho, kai jaunas buvau, ir kaulus, kuriuos man Vidutės mamytė duodavo, apgriauždavau. Žinoma, dabar jau ir dantys atšipo.

— Aš tau būčiau neskanus, — dar vis iš baimės drebėdamas, kalbėjo vėžliukas.

— Nebūk jau toks tikras. Man žuvys skanios, o tu, juk tolimas jų giminė. Bet nebijok! Kas čia su tavim terliosis. Dargi mano amžiuje.

— Ačiū, Katinėli, ačiū, kad manęs neėsi. O taip buvau nusiganęs!

— Nugąsdinti tavęs aš nenorėjau. Žinai ką? Tu tikriausiai pro tą skylę įkritai. Nori, kad vėl užkelčiau?

— Nežinau, Katinėli, man dar tavęs baisu.

— Ką čia! Aš juk sakiau, kad tau nieko nedarysiu!

Vėžliukas nespėjo nė mirktelėti, kai katinas jį švelniai dantimis paėmęs, kabara, kabara, užlipo mediniais balkiais prie skylės.

TOMULIUKAS NEPAKLAUSĖ

Gintarė

Šnirpščia, šliurpia
Tomuliukas,
Ir galvytė jo
Jau sukas.

Pūtė vėjas —
Kando ausį,
Sniegas tirpo
Ant pakaušio.

Nepaklausė jis
Mamytės —
Ir nusiėmė
Kepurytę.

O dabar,
Štai, turi jis
Karščio —
Šimtas keturis!

— Dabar bėk sau pas Vidutę!

Vėžliukas jam nespėjo nė padėkoti. Katinas kulversčiais nusivijo pelę, kuri rūsy sukrebždėjo.

— Kurgi buvai pasislėpęs, vėžliuk? — nudžiugo Vidutė, pamąčiusi jį. — Aš tavęs visur ieškojau! Koks tu nešvarus, dulkėtas!

Vidutė nunešė vėžliuką vonion, nuprausė ir padėjo atgal indelin.

Ir vėl vėžliukas tupėjo ant akmenuko, bet dabar jau nebebuvo nuobodu.

3 veiksmų pasaka — vaizdelis Motinos dienai

Marija Ramunienė

(tėsinys)

III VEIKSMAS

RAGANA: (*Triūsiasi apie krosnį*) A-ta, ta krosnelė jau karšta. Tuo-
jau bus ir kepsnys man.

DALYTĖ: (*Labai išsigandusi dairosi į krosnį ir į Ragana. Stengiasi ištiesti surištas rankas, nepajėgia. Labai švelniai*) Sene-
le, paleisk mane, paleisk! Broliukas ir sesytė manęs ieš-
ko ir jie bus taip nusiminę ir išsigandę... O ką jie namie
pasakys?... Senele, širdele, atrišk man rankeles, aš tau
viską padėsiu daryti, ir tvarkysiu, ir indus plausiu, se-
nele!...

RAGANA: Nereikia man jokio tvarkymo, nereikia nė indų plauti:
man Pilkis viską suėda, kas tik lieka...

DALYTĖ: Senele, geroji senele, paleisk, mane paleisk! Juk manęs
mamytė jau laukia, ji tikriausiai jau manęs ieško susirū-
pinusi! Senele, jei tu mane suvalgysi, mano mamytė
manęs verks, ir aš negalėsiu jos raminti (*verkia*). Sene-
le, ar tau mano mamytės negaila? Ji tokia gera. Senele,
geroji senele, tu esi alkana, eikime pas mano mamytę,
ji tau duos valgyti ir dar tau taip dėkos, kad tu mane jai
gražinai. Senele, juk ir tave tavo mamytė labai mylėjo
ir ji dėl tavęs verkė...

RAGANA: Manęs mano motina nemylėjo, ji mane mažą pelkėj pali-
ko, manęs niekas nemylėjo, ir aš nieko nemyliau...

DALYTĖ: Vargšė senelė, tavęs niekas nemylėjo, tai aš tave my-
lėsiu.

RAGANA: Kaip tu gražiai kalbi... (*susimąsto*) O kaip tai būtų, jei

mane kas nors mylėtų?... (iš lėto eina prie Dalytės) Tai tu mane mylėtum?

DALYTĖ: Nesuvalgyk manęs, aš tave ir mylėsiu ir prižiūrėsiu. Mano senelė jau numirė, tai tu būsi mano senelė, gerai?

RAGANA: Oi, oi, oi ir tave noriu turėti, ir tas pilvas taip staugiai!! Oi, oi, oi, jau krosnelė karšta, o kaip norisi mėsytės! Vai negaliu, noriu mėsytės. Eikš, širdele, greitai, greitai tu būsi mano kepsnys.

DALYTĖ: (Vėl verkia) Kodėl tu nenori būti gera, senele?

RAGANA: (Apsilanžo. Eina prie Dalytės) Nieko, nieko širdele, aš manau, aš tave taip į krosnelę... (Girdėti triukšmas ir balsai už durų).

RAGANA: (Klausos, eina prie durų. Durys prasiveria ir pro jas veržiasi šviesa) Prapuoliau, valdovė ateina! Pilki, Pilki, kur tu? Laikyk duris, laikyk! Šluota, kur mano šluota! (Griebia šluotą. Durys atsidaro. Įeina Miškinė).

MIŠKINĖ: Pikčiurna, šį kartą jau tau nebus dovanota! (Eina į ją).

RAGANA: (Sušunka) Ai, ai, ai! Pražudė mane mano pilvas! Dabar jau niekas manęs nebemylės. Jau niekas man nebeatleis. Prapuoliau, prapuoliau! Vargeli mano. Šluota, šluota! (Griebia šluotą ir virsta tiesiog pro langą).

AUŠRELĖ: (Prišoka prie Dalytės, ją apkabina) Dalyte, mano brangiausia sesyte!

ALMIS: (Prišokęs atriša virves) Ačiū Dievuliui, tave suradom ir suspėjom išgelbėti!

DALYTĖ: (Atriestom rankom apkabina Aušrelę) Kaip gera vėl būt su jumis!

ALMIS: (Rodydamas į Miškinę) Tik gerosios Miškinėlės dėka mes tave išgelbėjom.

DALYTĖ: (Eina prie Miškinės ir ją bučiuoja) Ačiū tau, geroji išgelbėtoja!

MIŠKINĖ: (Ima Dalytę ant rankų) Tau vargelin patekus gelbėjom visi. Va, ir žvėreliai gerieji, ir debesėliai lengvieji, ir vėjeliai greitieji. O piktąją raganą aš jau tikrai skaudžiai nubausiu.

DALYTĖ: Miškinėle, nebausk smarkiai raganos: ji vargšė, jos mama nemylėjo, tai ji ir neišmoko mylėti kitų... Man jos pagailo, aš sakiau, kad mamytė ją priims, duos jai valgyti, ir aš ją mylėsiu, tada ji norėjo mane jau paleisti... Tik ji buvo labai alkana...

MIŠKINĖ: Jei tu Dalyte už ją prašai, ir sakai, kad ji norėjo tave paleisti... Vargšė ragana, jos niekas nemylėjo ir jos širdis

liko kieta... Gerai, aš parodysiu jai geros širdies ir leisiu jai pasitaisyti.

VARNAS: Valdove, aš jau jai netikėčiau!..

MIŠKINĖ: Varnai, nesmerk jau taip negailestingai raganos, nes ir tu esi šiokių tokių skriaudelių mažiesiems paukšteliams padaręs.

DALYTĖ: Miškinėle, ačiū tau! Ačiū už mane ir už raganėlę, kurios tu pasigailėsi! Ačiū ir jums visiems, gerieji draugai!

MEŠKA: Aš net uždusau belėkdama.

VOVERYTĖ: Aš vis tik skubėjau nuo vieno medelio prie kito, tik kad greičiau prie tos niūrios bakužės.

VARNAS: O aš vis lėkiu ir žiūriu, ar dar balti dūmai iš kamino kyla.

ZUIKIS: Aš gi tik bėgau ir bijojau, tik bėgau ir bijojau, bijojau!

VAIKAI VISI. Ačiū Dievuliui, bendrom jėgom sesytę suradom sveiką ir gyvą. Dabar tik greičiau namo pas tėvelius.

DALYTĖ: Palaukite, kur mano gėlės mamytei? (*Suranda ir pasiima puokštę*).

MIŠKINĖ: Mamytei brangiausioji gėlė, tai tavo kilni širdelė. Bet įduok motinėlei gėles. Gražu yra ir mažom dovanėlėm išreikšti motulei pagarbą ir meilę.

(*Visi dainuoja. Gaida: Daug daug dainelių, brangioji sese, tau padainuoti senai žadu.*)

Priskinki rožių baltųjų puokštę,

Kol motinėle tu dar turi,

Netartas žodis, nereikštas grožis

Prabils už tave kilnios širdy.

(*Scena užsidaro.*)

KUR SKUBI?

**“EGLUTĖS”
ATSINAUJINTI!**

O JŪS?

AR ŽINAI...

Apie kurmį

Spaudai paruošė B. Jančauskaitė

Kurmis visais laikais buvo medžiojamas ne vien dėl jo kailio, bet ir dėlto, kad jis kenkia žemdirbystei. Taip bent galvojama, kadangi, bekasdamas galerijas po žeme, išvarto daržoves, gėles ir mažus krūmelius. Šalia to jis ėda įvairius vabzdžius ir mažus gyvulėlius, kaip kirmėles, lėliukes, šliužius, kurie irgi kenkia daržams ir sodams.

GRĘŽIMO MAŠINA

Kurmio sudėjimas vykusiai pritaikintas prie jo gyvenimo būdo ir jo "pasaulio", prie siaurų ir vingiuotų požeminių koridorių.

Jo kūnas plonas ir cilindro formos, niekada nebūna ilgesnis kaip 15 cm. Pailga ir smaili galva užsibaigia snukiu — tikra gręžimo mašina. Tačiau šitas labai judrus snukutis labiausia vartojamas aplinkos pažinimui. Nežymiai iš kūno išlindęs kaklas nepaprastai muskulingas, nes jis suteikia priešakinėms kojoms reikalingą jėgą žemei kasti. O tos kojos, lyg tikri kastuvai, yra svarbiausieji kurmio kasimo organai. Jos labai trumpos, vos išsikiša iš kūno, tartum didžiulės rankos, palyginus su gyvulio ūgiu, pirštai ilgi ir stiprūs, atsukti į vidų ir visada pasiruošę žemei kasti. Užpakalinės kojos daugiau išsivysčiusios, bet ne tokios stiprios.

URBANIZMAS

Kurmio iškastas požeminis galerijas būtų galima suskirstyti į dvi kategorijas: apsigyvenimui — pastovaus pobūdžio ir medžioklei — po tam tikro laiko apleidžiamos. Apsigyvenimui skirtas patalpų tinklas daugiau mažiau panašus į paveiksle parodytą. Jis susideda iš dviejų galerijų, sujungtų tarpusavy mažais koridoriukais su lizdu pačiam centre, kur gyvuliukas susisuka guolį iš sausų lapų, samanų ir šaknų.

Medžioklės galerijos iš lizdo eina į visas šalis. Jos ilgos, kartais net pasiekia 60 m. Savo dvare kurmis nuolat vaikštinėja, tik retkarčiais pailsėdamas.

Žiemą jis neužmiega letargo miegu, bet kasasi dar giliau, kad dar geriau apsisaugotų nuo šalčio ir sau maisto surastų.

Paprastai medžioklės galerijos randasi beveik pačiam paviršiuje. Savo priešakinėm kojom kurmis žemę iškasa, o nugara lubas prispaudžia. Laiks nuo laiko iškasa koridorių tiesiai į paviršių, kad galėtų iškastą žemę išmesti, iš kur atsiranda tie maži kalneliai, kuriuos ūkininkas randa laukuose.

Savo labirintuose kurmiai labai greitai juda. Greitis, kuriuo jie medžioklines galerijas iškasa, priklauso nuo dirvožemio. Per naktį jie gali iškasti net 30 m. ilgio galeriją.

NEPAPRASTAS VIKRUMAS

Kurmis labai greitas net ir žemės paviršiuje, kur jis išeina tik naktį (vasarą) maisto savo išalkusiems mažiukams ieškoti. Vadovaudamasis vien tik uosle, klausa ir lietim, jis negailestingai medžioja žiurkytes, varles, sraiges ir gyvatytes. Jeigu dieną išlenda, jį puola lapė, ežiai ir kaikurie plėšrūs paukščiai ir žvėrys. Jis bando jiems imponuoti ištiesdamas savo uodegą, lakstydamas ir šokinėdamas ir, reikalui esant, net išoka į vandenį, kur puikiausiai gali plaukti. O jeigu mūšio išvengti negali, tada ištvermingai kovoja, priešą sužeisdamas nagais ir aštriais dantimis.

NEĮTIKĖTINAS APETITAS

Kurmio kaukuolė stipri ir paplokščia. Bet įdomiausias dalykas yra jo dantų išdėstymas, tipingas visiems vabzdžiaėdžiams, kuris susideda iš 44 labai aštrių dantų sutvarkytų taip, kad kuo mažiausiai nusidilintų. Su didžiausiu lengvumu sukramto betkokį, kad ir storiausiu kevalu, vabalą. Tačiau mėgiamiausias maistas yra sliekai. Kur-

LINKSMIAU

Tardytojas: Už ką tamstą policija suėmė?

Suimtasis: Už virvagali, kurį radau turguje.

— Tiktai už virvagali?

— Taip. Tiktai dar prie virvagali buvo pririštas arklys.

— Ką tau pasakė čigonė?

— Pasakė, kad turėsiu nuostolį.

— O ar išsipildė pranašavimas?

— Žinoma, išsipildė: kai tik ji išėjo, tuojau pasigedau auksinio laikrodžio.

Kartą ėriukas, pasižiūrėjęs į pie-menėlį klausia avies:

— Mamyte, kaip tas mūsų Rimukas paeina ant dviejų kojų? Man labai nuostabu.

— O Rimukui nuostabu, kaip tu be rankų, o pavalgai, — atsakė avis.

Pavasari žemaitis su sūnum stovėjo ant tilto ir žiūrėjo, kaip ledai eina. Tėvas rūkė ilgą pypkę. Sūnus ir sako:

— Tėt, tėt, pypkės neišmesk.

— Ne! — suriko tėvas, o pypkę lept ir nukrito ant ledo.

Bėgo lapė pagal geležinkelį, atsi-tūpė pasilsėti ir pasidėjo uodegą ant geležinkelio bėgių.

Važiavo traukinys ir nupiovė lapei uodegą. Apmaudu nesitverdama, lapė sako:

— Tai biauuri tvarka: nieko čia nė pasidėti negalima!

mis, kas liečia maitinimąsi, visai nėra santūrus — savo kasdieniniams darbams išekvotai energijai atstatyti jis turi suėsti savo svoriui lygų maisto svorį. 12 valandų pasninko gali jį privesti net prie mirties.

JUSLIŲ ORGANAI

Snukis, jautrių plaukų dėka, yra labai subtilus jutimo organas. Jis padeda suprasti dirvožemio rūšį ir galimo grobio buvimą. Priešingai, negu kartais galvojame, kurmiai turi ausis, nors be išorinio grybo, kas pakenktų aerodinamiškai kūno formai.

Uoslė taip pat labai išsivysčiusi, bet regėjimas silpnas. Dažnai sakoma "trumparegis" ar net "aklas" kaip kurmis"! Tačiau kurmis akis turi. Jos visai mažytės, įdubusios plaukuose ir dažnai apdengtos plėve. Į šviesą jos reaguoja, bet neatskiria nei formų, nei spalvų.

Kurmių aptinkame apščiai Europoje ir beveik visoj Azijoje. Dažnai galima sutikti ir baltų kurmių.

PAUKŠTELIS

Linutė

— Skrisk, paukšteli, —
sušnabždėjau.

— Skrisk brangion tėvynėn.
Pačiulbėk visiems tenai —
pasakyk, kad mylim!

Purpt, pakilo
tas paukšteli.

Jį su šypsniu lydžiu,
sidabriniai debesėliai
jam padangėj žydi.

Jau pavasaris —
Karalius,
sveikinasi gėlės,
o paukštelio mažulėlio
vis dar nematyti.

Je šakutė
nesulaukia,
ir lizdelis tuščias.
Obels žiedas pasiilgo,
liūdnei vėjai pučia.

— Kur jis dingo? —
aš paklausiau.
Man atsakė gėlės,
jog paukštelis nesugrįžo,
tėviškę pamilęs.

RIKI – TIKI

vertė J. Slėnys

Riki-tiki gyveno toli, toli kur labai šilta — turbūt Afrikoj. Jis buvo visas juodas ir jis gyveno kitaip, negu mes. Riki-tiki nereikėjo išmokti batukus užsirišti. O kodėl? Todėl, kad jis nenešiojo batukų. Riki-tiki nereikėjo saugotis, kad nesuteptų savo marškinėlių. O kodėl? Todėl, kad Riki-tiki nenešiojo marškinėlių. Jis nešiojo tokį dryžuotą skudurėlį aplink juosmenį.

Riki-tiki turėjo tris dalykus, kuriuos jis ypatingai mėgo. Jis turėjo kaulą savo plaukuose, karolius aplink kaklą ir jietį.

Riki-tiki taip pat turėjo bezdžionę, vardu Būbu. Būbu buvo labai geras draugas. Kai Riki-tiki norėdavo valgyti, Būbu jam atnešdavo bananų.

Kartą Riki-tiki buvo labai, labai alkanas. Jis sušuko: "Būbu, Būbu!" Būbu atbėgo pasišokinėdamas ir čiauškėdamas. Jis apkabino Riki-tiki. "Bananų, Būbu, bananų", paprašė Riki-tiki. Būbu vėl nubėgo čiauškėdamas. Jis pribėgo prie bananų medžio ir nuskynė visą glėbį bananų. Tada jis grįžo pas Riki-tiki. Būbu atidavė jam bananus ir bėgo daugiau prisiskinti, nes Riki-tiki labai mėgo bananus.

Riki-tiki atsisėdo, nusilupo didelį bananą ir pradėjo valgyti. Jis suvalgė vieną bananą, du bananus, tris, keturis ir vis lupo ir valgė, lupo ir valgė. Būbu vis nešė ir nešė daugiau bananų. Bananų žievių krūva augo ir augo ir tuoj ji buvo Riki-tiki ligi akių.

— Dar vieną bananą — nusprendė Riki-tiki, — ir bus viskas. Kai jis pabaigė paskutinį bananą, Riki-tiki nežinojo kaip išlipti iš žievių krūvos. Su savo jietimi jis ėmė lipti į bananų žievių kalną. Žievės buvo

slidžios, bet galų gale jis pasiekė viršūnę. Jis pastovėjo minutę ir norėjo pašaukti Būbu, bet — zip — nuslydo žemyn. Riki-tiki nuslydo taip toli, kad nežinojo nei kur jis atsidūrė.

— Vajė, aš paklydau, — pagalvojo jis, o toks dalykas jam dar niekad nebuvo atsitikęs.

— Po šimts bananų! — sudrebėjo Riki-tiki, bet jis vistiek per daug nenusiminė ir pradėjo ieškoti namų. Jis ėjo ir ėjo.

Staiga toks dryžuotas žvėris pastojų jam kelią. Riki-tiki pažiūrėjo į tą žvėrį ir nustebo. Jo kailis turėjo lygiai tokius pačius dryžus kaip tas skuduriukas, kurį Riki-tiki nešiojo aplink juosmenį. Žvėris taip pat nustebo ir pažiūrėjo į skuduriuką. Riki-tiki iš tikrųjų nebijojo to žvėries, nes jis buvo drąsus. Jis tik pasuko kitu keliu ir ėjo tolyn.

Saulutė kaitino. Riki-tiki vis ėjo tolyn į džungles. Jis matė gražių gėlių ir paukščiai jam čiulbėjo. Riki-tiki vis ėjo ir ėjo.

Tik visai netikėtai Riki-tiki pasižiūrėjo į tankumyną ir manė, kad jis sapnuoja. Tiesiai prieš jį stovėjo kažkokia baisybė! Ji turėjo labai ilgą uodegą. Bet ne! — tai ne jo uodega, tai jo galva, nes joje buvo dvi didelės akys! Ir dar tokie aštrūs dalykai kyšojo iš abiejų jo snukio pusių. Riki-tiki sustingo vietoj ir tada apsisuko bėgti. Jis negalėjo pasilikti. Jis žinojo, kad turi būti drąsus, tik jis dabar apie tai negalvojo. Riki-tiki spėjo tik du žingsnius paeiti, kai ta ilga uodega, ar kas ten per daiktas, apsvyniojo apie jo juosmenį. Tas daiktas jį nukėlė nuo žemės ir išmetė aukštyn į orą. Riki-tiki nudardėjo žemėn — pliumpt!

Riki-tiki pakratė galvą, pagriebė savo jietį ir atsistojo. Dabar prieš jį stovėjo dar trys keisti sutvėrimai. Vienas turėjo ilgą, ilgą kaklą ir jo kailis buvo taškuotas. Antras buvo toks didelis paukštis, o trečias, tai tas pats žvėris, kurį pirmiau buvo sutikęs. Kaip Riki-tiki bijojo! Tada jis pagalvojo, kad jis turi būti drąsus. Jis atkišo jietį į dryžuotą žvėrį ir nustebes žiūrėjo, kaip jis pabėgo.

Didelis paukštis pradėjo žnaibyti Riki-tiki juodas kojytes, tai Riki-tiki ir jį pakibino jietimi. Paukštis nuskrido. Žvėris su ilgu kaklu taip pat apsisuko ir nubėgo. Kai Riki-tiki apsigrėžė ir pamatė tą didžiulę baisybę, iš visų baisiausių, jis sustiro iš baimės. Riki-tiki vėl pamiršo būti drąsus. Jis tik bėgo. Jis taip greitai bėgo, kad jam atrodė, jog visa eilė palmių bėgo pro jį.

Kai Riki-tiki jau buvo labai toli nubėgęs, jis sustojo minutę, ir visi plaukai atsistojo jam ant galvos.

Jis buvo drąsus. Jis nubaidė tuos pirmus tris sutvėrimus. Bet tas paskutinis!

— Po šimts bananų! Kas nuo tokio nebėgtų? — pagalvojo Riki-tiki.

Dabar Riki-tiki bandė pamiršti tuos visus keistus žvėris. Jis bėgo pasišokinėdamas, ir eidamas švilpavo. Pažiūrėjęs į žemę, jis pamatė didelius pėdsakus. Jis apsižvalgė aplinkui — nieko nebuvo. Jis atsiklaupė apžiūrėti pėdsakų.

— Taip! Jie priklauso tai didžiuliai baisybei, — nusprendė Riki-tiki. — Man reikia bėgti iš čia!

Paėjęs kiek, stipriai laikydamas savo jietį, Riki-tiki išgirdo baisų triukšmą. Jis greit pasislėpė už krūmo. Pažiūrėjęs per viršų, Riki-tiki pamatė tą baisų žvėrį bebėgantį jo pusėn. Nieks jo nesustabdys! Riki-tiki nėrė po krūmu. Sunkūs žingsniai sudundėjo šalia jo. kažkas prabėgo pro Riki-tiki krūmą taip smarkiai, kad Riki-tiki manė, kad visą krūmą su šaknimis išraus. Riki-tiki pažiūrėjo pro plyšį ir pamatė tą didelį žvėrį.

— Po šimts bananų! Jis turi dvi uodegas!

Dar truputį drebėdamas, Riki-tiki išlindo iš krūmo. Jis pradėjo šaukti: "Būbu, Būbu!" Bet Būbu neatėjo. Riki-tiki pamatė tuščią rąstą. Gal Būbų įlindo vidun? Ne, Būbu nebuvo. Kai Riki-tiki pasiekė palmių gojų jis apsidairė ir OI! Vėl tas žvėris — ta didelė baisybė žiūrėjo jam tiesiai į akis. Riki-tiki norėjo uždengti savo veidą, bet dabar trys žvėrys stovėjo prieš jį: didelis paukštis, taškuotas žvėris ir dar kitas dryžuotas ir ponas dviuodegis! Bet dabar kažkaip Riki-tiki nebuvo taip baisu.

— Gal aš pradedu prie jų priprasti? — pagalvojo jis. Ir tikrai jie atrodė draugiški, nes visi juokėsi. Kai Riki-tiki pajuto, kad tas ilgas daiktas jį kelia nuo žemės, jis taip pat pradėjo juoktis. Ponas dviuodegis jį pakilnojo ir lengvai numetė ant taškuoto žvėries ilgo, ilgo kaklo. Riki-tiki nuslydo žemyn ir užsiriti ant dryžuoto žvėries nugaros. Šitas žvėris jį panešiojo kol Riki-tiki nuo jo nusiriti. Tada Riki-tiki žinojo, kad jie tik žaidžia su juo, nes jie vis juokėsi.

Bet Riki-tiki staiga prisiminė, kad jis buvo paklydęs ir pagalvojo, kad reikėtų surast namus prieš saulėlydį. Jis atsisveikino su savo naujais draugais ir apsisuko eit namo.

Riki-tiki mąstė į kurią pusę sukti, kai jis pastebėjo banano žievę po kojomis. Truputį toliau buvo kita žievė. Dar toliau kita, ir dar kita!

Riki-tiki sekė bananų žieves. Viena, dvi, trys, keturios, penkios — daug žievių. Jis pakėlė akis ir pamatė Būbu. Būbu čiauskėjo ir mėtė bananų žieves. Riki-tiki buvo namie!

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJE

A. Bendorius

Jeigu būčiau žinojęs, kad laivas nesaugus, nebūčiau į jį sėdęs. Ir mano draugas Karolis nežinojo, kad jis toks sukiuręs, apipuvęs. Netrukus saulę paslėpė tamsus debesis. Artėjo lietus. Pradėjo žaibuoti ir griauti. Banguotas ežero vanduo atrodė juodas. Labai nejauku. Aš nusiaviau batą ir juo sėmiau iš laivelio vandenį, kuris vis daugiau ir daugiau sunkėsi į vidų. Kai atpalukėme į ežero vidurį, atrodė, kad padėtis beviltiška. Kiekvieną momentą laivelis galėjo sudužti nuo bangų smūgių. Vanduo sunkėsi į laivelį greičiau, nekaip aš galėjau jį batu išsemti. Be to, jį galėjo kiekviena banga apversti.

— Irkluok greičiau, — sušukau Karoliui, — nes matai kas darosi!

— Aš daugiau negaliu, nepajėgiu. Jeigu nori pasiekti krantą, melskis, nes tik malda mums gali padėti. Žiūrėk, bangos kyla vis didesnės. Esame pačiame ežaro vidury ir ties giliausia vieta.

Paklausiau jo patarimo ir pradėjau kalbėti maldele į savo globėją šventąjį Antaną. Pasidarė kažkaip ramiau, nes mano mamytė sakydavo, kad laimingiausias tas žmogus, kuris miršta melddamasis. Tamsus debesis užslinko ant mūsų padangės ir pradėjo lyti. Vėjas sustiprėjo ir bangos dar padidėjo. Po vienos, kitos minutės, lietus pylė kaip iš kibiro. Nieko nebuvo matyti, visur tik vanduo. Mūsų laivelis pasinėrė į vandenį ir aš pasijutau visas vandenyje lig smakro. Pasilenkiau ir įsikibau į laivelio kraštą. Jis pavirto į šoną, aš iš jo iškritau, bet laikiausi įsikibęs į jį. Laive-

lis apsivertė dugnu į viršų ir iškilo į vandens paviršių. Aš laikiausi už jo ir pamačiau Karolį taip pat įkibusį į laivelį. Nieko negalėjome daryti. Turėjome laukti, kol vėjas mus pamažu nuplukdys į krantą. Svarbu buvo išsilaikyti priki- bus prie laivelio, nes jis būdamas medinis neskęsta ir nors truputį padeda mums išsilaikyti neprigėrus. Visa laimė, kad vanduo buvo nešaltas. Pavojingiausias dalykas buvo bangos. Kiekviena banga mus užliedavo, ir tada mes atsi- durdavome po vandeniu. Tokiais momentais sulaikydavo- me kvapą, nes jeigu bandytum įkvėpti orą, prigertum: į plaučius įtrauktum ne orą, bet vandenį. Blogiausia, kad nematyti kada banga ateina. Dėl to negalima pasiruošti ją sutikti.

Nežinau, kaip ilgai mes kovojome su mirtimi (gal tai buvo tik keliolika minučių, bet mums atrodė ilgiau kaip visa savaitė), bet lietus apstojo, pasirodė saulė, ir mes pa- matėme, kad esame netoli kranto. Tai mums suteikė naujų jėgų išsilaikyti ir išlikti gyviems.

Dar kelios minutės ir mes išlipome į krantą. Nusiren- gę išsidžiovinome drabužius, ir laimingi dėkodami Dievu- liui už išsigelbėjimą, grįžome namo. Visą amžių nepamir- šiu tos mažos, bet tokios pavojingos kelionės į Galadūžio salą ties Beviršių kaimu.

(*Bus daugiau*)

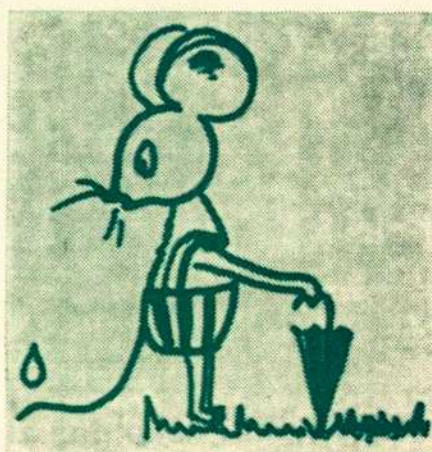
PUPUČIO SKĖTIS

Linutė

Trys pilkučiai debesėliai buvo danguje,
Ir jie visai nesišypsojo — oi ne!
Ir visi medžiai sakė: lis.
O žvirbliai pritarė: lis, lis!

Bet Puputis nebijojo — oi ne!
Jis turėjo naują skėtį,
Tai kodėl namie sėdėti, ar ne?

Puputis ėjo pasivaikšiot pievoje,
Ir pajuto kažką krentant — vajė!
Toks mažytis lašelytis tiesiai jam ant uodegytės...

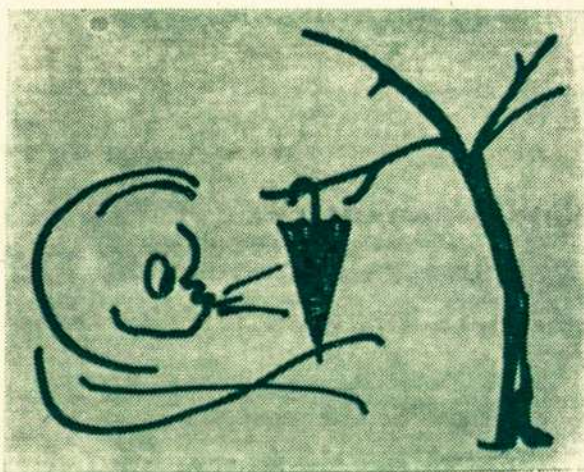
Bet Puputis nebijojo — oi ne!
Jis turėjo naują skėtį
Ir parodys jis tam lietui...
Bet tas skėtis jo neklausė — vai ne!

Ir Puputis bandė, bandė.
Jis tam skėčiui net įkando!
Bet vistiek jis neišsitiesė.

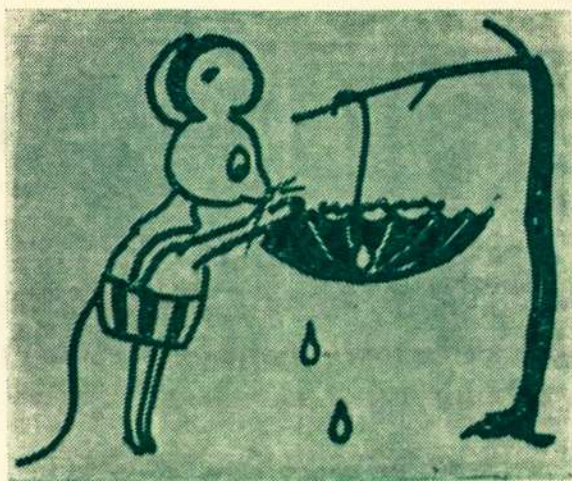

Tai Puputis pakabino skėtį ant šakos.
Nežinojo ką daryti — o kas gi žinos?
Ir nuėjo pasėdėti ant tvoros.

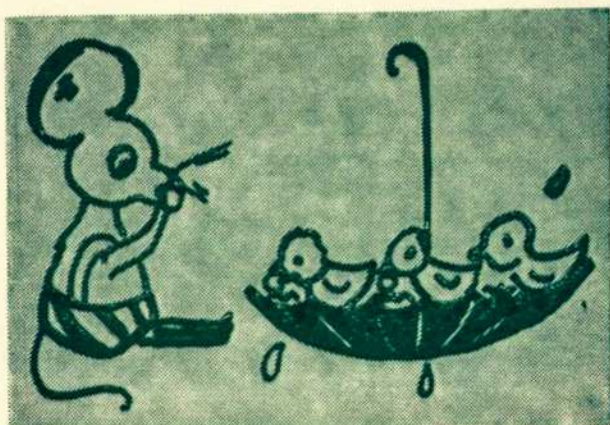
— Gal reik vėjo paprašyti, nežinau ką bedaryti!
Gal jis vėjo pabijos, gal tada jis išsižios?

Ir kai vėjas tas atėjo, ėmė pūst.
Pūtė, pūtė jis į skėtį ant šakos,
Ir tas skėtis išsižiojo — kaip neišsižios?
Tik lietaus tenai prilyjo ir Puputis nesuspėjo
Nušokt nuo tvoros!

Kai Puputis pažiūrėjo į tą skėtį ant šakos,
 Jis nubėgo paprašyti savo mamos
 Ar negalėtų jis turėti balių savo namuos?
 Ir sukviesti tris ančiukus — gal ateis, kas žinos?
 Ir galėtų visi valgyti pyragaičius jo mamos.

Ir buvo balius,
 Ir ančiukai atėjo,
 Ir skėtyje plaukinėjo
 Ir buvo smagu —
 Gal norėtum ateiti ir tu?

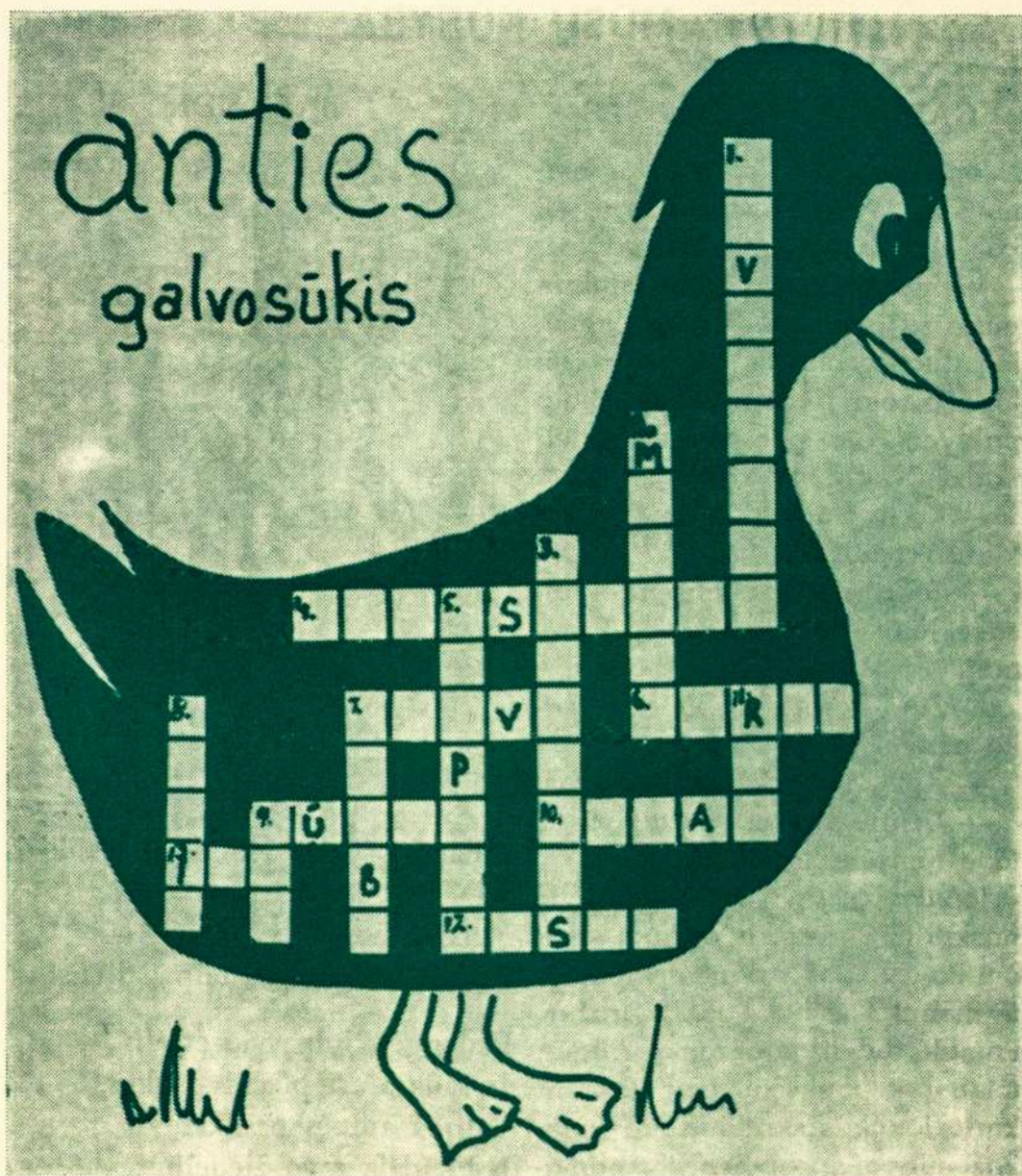

TRUPUTĮ PAGALVOK

Kuris paveikslas turėtų būti pirmas? antras?... paskutinis? Sunumeruokite paveikslus, kad išeitų pasakėlė ir sugalvokite jai žodžius.

Skersai:

4. Skėtis.
6. Kai žmogus nesveikas, jis...
7. Išartas laukas.
9. Maistas padarytas iš pieno.
10. Geras.
12. Tu arsi, jūs... (sutrumpinta).
13. Priešingybė žodžio "duoda".

Žemyn:

1. Metų laikas, kuris seka žiemą.
2. Spalvingas.
3. Šis mėnuo.
5. Išsileidžia.
7. Priešingybė žodžio "žaidžia".
8. Paukštis, atvaizduotas šiame galvosūkyje.
9. Mano, man; tavo, tau, savo...
11. Jei ieškos, tai ir...

(Atsakymai psl. 29)

MŪSŲ KŪRYBA

GARBĖTROŠKA JONUKAS

Jonukas buvo nepaprastas berniukas. Jis labai mėgo daryti tai, kas kitų dar nebuvo išbandyta.

Vieną dieną Jonukas nutarė nuskristi į mėnulį. Pasiėmė kepalėlį duonos, šmotą dešros ir išėjo. Ėjo, ėjo ir nepastebėjo, kaip paklydo. Čia pat pamatė didelį paukštį, kaip helikopterį.

— Ko tu, vaikeli, ieškai? — paklausė paukštis.

— Ieškau raketų bazės, — atsakė Jonukas. Noriu skristi į mėnulį.

— Žinau greitesnį būdą, — sakė paukštis.

— Kokį? — paklausė Jonukas.

— Užlipk ant mano nugaros ir tave nunešiu į mėnulį.

Jonukas užlipo ant nugaros ir nuskrido. Skristi buvo labai smagu. Po trumpos valandėlės pamatė mėnulį. Jis buvo labai gražus. Pamatė didelį aerodromą ir daug tokių pat paukščių, kaip tas ant kurio Jonukas skrido. Kada Jonukas nulipo nuo paukščio, pamatė keistą vyrą. Jis turėjo dvi galvas, vieną akį, vieną koją ir vieną ranką. Tas vyras vedė Jonuką parodyti mėnulio. Jonukas pamatė labai gražius miestus, namus. Jonukui viskas labai patiko. Vėliau visiems gyrėsi kur buvo ir ką matė. Labai didžiavo, kad jis pirmas pamatė mėnulį.

Pijus Stončius

"K. Donelaičio" mokyklos
mokinys

BALANDIS

K. Donelaičio mok. 6-to skyriaus
mokiniai

Balandis atskrenda, kaip paukštis
Su šiltais saulės spinduliais.
Velykų šventės visus šaukia
Pažaist margučiais taip dailiais!

Padangėj čiulba vieversėlis
Ir šaukia art plačius laukus.
Lelijos, tulpės prisikėlę
Išskleidžia savo žiedelius.
O šventas Jurgis užtarėjas
Globoja kenčiančius visus.

Džiaugės lietuvių tauta,
Kad užgimė pirma "Aušra".
Šį laikraštėlį skaitė slapta,
Nes rusai grasino pikta!

Linksma Balandis esu!
Dienas ilgesnes turiu.
Sulaužiau žiemos aš ledus,
Vilioju į lauką vaikus.

KIŠKIS IR SNIEGAS

Kiškis-piškis toks gražus,
Lekia, lekia per sniegus.
Gretiai, greitai jis skubės —
Bet jis niekur nenubėgs.

Krenta snaigės ant jo kailio,
Ant jo kailio tokio dailio.
Jam tas sniegas niekas toks,
Jis nešala, nebijok.

Danutė Butkus

MES MYLIM "EGLUTĘ"

"Džiaugiuos, kad pavyko surinkti 5 naujas prenumeratas mano taip mėgiamam žurnalui." Linutė Čerke-liūnaitė.

Bravo, Linutė! "Eglutė" taip pat džiaugiasi tavo pastangomis. Ji būtų labai laiminga, jie visi jos skaitytojai netik savo prenumeratą atnaujintų, bet ir savo draugams pasiūlytų skaityti "Eglutę".

Vijutė taip pat myli "Eglutę". Kadangi ji tikrai penkių metų, ji prašo močiutės, kad paskaitytų — nuo pradžios iki galo po tris sykius.

Anties galvosūkio atsakymai — psl. 27. Skersai: 4. lietsargis. 6. serga, 7. dirva, 9. sūris, 10. doras, 12. arsit, 13. ima. Žemyn: 1. pavasaris, 2. margas, 3. balandis, 5. tirpsta, 7. dirba, 8. antis, 9. sau, 11 ras.

PAS SKAITYTOJUS

CHICAGA

"Kristijono Donelaičio" Lituanistikos šeštadieninės mokykl. 5-to ir 7-to skyrių pareigūnai, vadovaujant mokyt. P. Lampsatienei,

surinko 6 tuzinus meniškai išgrąžintų margučių ir pasidarė Velykų eglutę arba kiaušinėlių Kupiškio apylinkės papročiu.

Iš kairės į dešinę: seniūnas Vytenis Trinkus, seniūnė Lydija Jadviršytė, nuolatinės tvarkdarės: Virginija Petkūnaitė ir Daiva Jamdolytė,

mokyklos laikraščelio "Pirmųjų žingsnių" redakcinės komisijos nariai Regina Jurgilaitė ir Aldas Naris.

Nuotrauka V. Noreikos

MONTREALIS

Kasmet šeštadieninių mokyklų tėvų komitetas drauge su mokyklų mokytojais ruošia Kalėdų eglutę mokyklų vaikams. Meninę dalį Kalėdų eglutei išpildo vienos ar antros mokyklos mokiniai pamėčiui.

Šiomet išpuolė d-ro Vinco Kudirkos mokyklai, kuri priklauso šv. Kazimiero parapijai. Kalėdų eglutės šventė vyko parapijos salėje, klebono Dr. F. Jucevičiaus globoje.

Džiugu buvo matyti veik pilnutėlę salę vaikučių su tėveliais, nes buvo susirinkę ne vien mokyklų dabartiniai mokiniai, bet būsiantieji ir buvusieji. Visų veikukai švytėjo džiaugsmingu laukimu kažko nepaprasto, labai įdomaus. Ir nebuvo apvilti. "Kalėdų naktį" B. Mažeikienės vieno veiksmo vaizdelis su įvairiausiais šokiais: snaigių, lėlių-pajacų, lėlių-kiniečių, žaisliukų-meš-

kiukų — visus žiūrovus nunešė į pasakų šalį.

Labai gražia, gryna lietuvių kalba, su įsijautimu išpildė "Kalėdų naktį" veikėjos: Jūratė Kirklionytė, Daina Kerbelytė ir Danutė Lukauskaitė, kurioms padėjo mok. J. Gečienė.

Gi mokyklos vedėjos Blauzdžiūnienės ir mok. Malcienės kruopščiai paruošti šokiai buvo atlikti meistriškai.

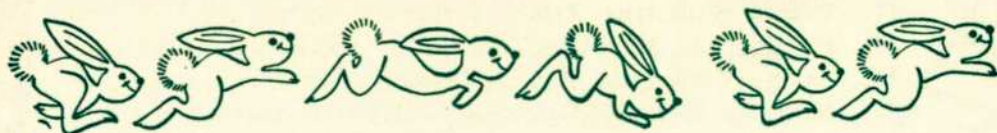
Visus šokius ir dainas fortepienu palydėjo J. Gečiūtė-Žukauskienė.

Labai vykusiai Kalėdų Senelį atvaizdavo nenuilstamas talkininkas šeštadieninėms V. Sabalys, gražiai ir prasmingai taręs žodį vaikučiams, o paskui apdalinęs vertingomis dovanomis.

Pagaliau, Tėvų Komitetas pavaišino visus vaikučius ir jų tėvelius, svečius skaniai ir sočiai.

Visi dr. Vinco Kudirkos mokiniai dalyvavę Kalėdų eglutės programoje, su mokytojais.

DĖMESIO!

● TAI SMAGU! Kas smagu? Naujas žurnalas. Kam? Vaikams. O kas viduj? Ogi galvosūčiai ir žaidimai ir paveikslai, kuriuos galima nuspalvuoti. Kodėl? "Eglutės" šventės proga šis priedas bus platinamas. Vaikai, nepamirškite užsisakyti. O tiems, kurie negalės atvykti? Ir vieniems ir kitiems — visiems bus galima užsisakyti "Tai smagu!"

● Skaitytojai, norintieji talpinti nuotraukas "Eglutėje", prašomi atsiųsti \$2.00 mažos nuotraukos, \$3.00 didelės nuotraukos klišių išlaidoms padengti. Ačiū.

101

ALP 1785

Balandžio ŠVENTĖS ir VARDINĖS.

1. Melitas, Teodora / Ringaudas, Dainora
2. Pranciškus iš Paulos, Teodozija / Ankodas, Varda
3. Ričardas, Agapė / Vytenis, Rimtautė
4. Izidorius, Aleta / Algardas, Eglė
5. Vincentas Ferreris, Krescencija / Rimvydas, Žygintė
6. Genardas, Platonė / Daugirutis, Žintė
7. Gibardas, Uršulina / Minvydas, Kina
8. Redemptas, Julija / Girtautas, Mata
9. Reginaldas, Kasilda / Aurimas, Dalia
10. Paladas / Mintautas, Agna
11. Leonas didysis, Godeberta / Vykintas, Daugaila
12. Damijonas, Vizija / Jovirdas, Jūraitė
13. Hermenegildas, Agatonika / Mindaugas, Algaudė
14. Justinas, Lidvina / Visvaldas, Vainila
15. Laurentinas, Bazilisa / Ginibutas, Vaidotė
16. Kajus / Svirgantas, Nygaila
17. Anicetas, Vandas / Dravenis, Sirvilė
18. Galdinas, Agija / Sudvinas, Nomėga
19. Sokratas, Ursmaras / Eirimas, Lazduona
20. Teonas, Adalaras / Gostautas, Aneida
21. Anzelmas, Konradas / Milgedas, Argėla
22. Soteris, Senorina / Josbutas, Narūna
23. Jurgis, Adalbertas / Daugaudas, Rodvilė
24. Fidelis, Bova / Valimantas, Grožvyda
25. Morkus, Mela / Tolmantas, Žada
26. Kletas, Alda / Girdivydas, Vandra
27. Petras Kanizijus, Zita / Gotautas, Aušra
28. Povilas nuo Kryžiaus, Valerija / Vygantas, Vaiga
29. Petras Veronietis, Ava / Vaitenis, Ginvilė
30. Kotryna Sienietė, Genistas / Virbutas, Venta

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!